

JAMES PATTERSON
& MAXINE PAETRO

HODINA

ŽENSKÝ VYŠETŘOVACÍ KLUB

KIO KAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2024 by James Patterson
Translation © Ondřej Duha, 2026
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

This edition was arranged with Kaplan/DeFiore Rights
through Graal Literary Agency.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE 24TH HOUR
vydaného v roce 2024
nakladatelstvím Little, Brown and Company,
a division of Hachette Book Group, Inc.,
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Emil Křižka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2026
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-671-1

Na památku Laurie Catherine Birneyové

Prolog

O ŠEST MĚSÍCŮ DŘÍVE

Jedna

Přijela jsem se zpožděním z mužské věznice v San Brunu. Zabrzdila jsem služební auto před Budovou spravedlnosti, kde na chodníku čekala moje dobrá kamarádka, asistentka okresního prokurátora Yuki Castellanová.

Nasedla do auta a zeptala se: „Jak to šlo?“

Yuki byla státní zástupkyně. Výslech byl její parketa.

„Trestanec jménem Brandt mi poslal vzkaz, že ví, kdo zastřelil Holly Frickeovou, a chce uzavřít dohodu,“ odpověděla jsem. „Měla to být rychlovka, ale musela jsem podepsat šest formulářů, počkat na volnou místnost a ještě chvíli, než Brandta přivedou...“

„A pak?“ zeptala se Yuki.

„Je to ubohý lhář. Vyslechla jsem si ho, zasmála se a odešla. Mimochodem, promiň, Yuki. Zavolala jsi jim?“

„Jo, jo, jo. Claire říkala, že je to v pohodě. Ona a Cindy se dobře baví. Říkala něco o kaviáru.“

Yuki se zazubila mému kyselému výrazu.

„Pověděla ti to?“ otázala se.

Usmála jsem se. „Cindy? Ne. Ale mám důvěrné informátory.“

Yuki mě odměnila svým vysokým, melodickým smíchem.

„Bude to báječné,“ řekla.

„Která část?“

„To celéééé!“

Souhlasila jsem. Cindy a můj dlouhodobý parták Rich Conklin se konečně odhodlali, že se vezmou. Bylo už načase. Ti dva sdíleli společnou domácnost a milovali jeden druhého už léta, ale pořád naráželi na stejnou překážku. Cindy si budovala svoji nebezpečnou, uspokojivou kariéru a nechtěla děti – zatím. Richie pocházel z velké rodiny a potomky bral jako samozřejmost. Tuhle překážku se nějak podařilo odsunout na vedlejší kolej, ale Cindy si nechávala podrobnosti pro sebe. Kromě toho, tahle oslava byla pro Claire.

Cindy, Yuki a já jsme šetřily na Clairiny narozeniny a teď ten den nastal.

Yuki měla na sobě pouzdrovou sukni, hedvábnou blůzu a sako, dokonalou kombinaci pro Xe Sogni, nejmódnější a nejdražší restauraci v celé Bay Area.

Já se nestihla převléknout ze svého každodenního modelu pro oddělení vražd: modrých kalhot, košile, modrého saka a odznaku na řetízku kolem krku. Vysvobodila jsem si klopu saka zpod pásu a otočila k sobě zpětné zrcátko.

„Vypadáš dobře,“ řekla Yuki.

„No, vlasům a líčení jsem dneska ráno moc nedala,“ poznamenala jsem.

„Je to jenom oběd, ne?“ řekla.

„Tentokrát s dortem a svíčkami.“

Obě jsme se zasmály a já v myšlenkách zabloudila ke Claire. Chtěla jsem, aby si užila narozeniny, na jaké bude léta vzpomínat. *Jestli* se tam ještě letos dostaneme.

Jak jsem se prodírala polední špičkou, doprava zhoustla ještě víc. Klaksony troubily. Byla jsem v pokušení zapnout majáky a sirény, ale místo toho jsem jen uhodila dlaněmi do volantu. „No taaak.“

Yuki na mě pohlédla, jako by říkala *Jen klid, Lindsay*. A v tom okamžiku se doprava pohnula.

„A jedeme,“ řekla.

Šlápla jsem na plyn a za pět minut jsme před sebou uviděly restauraci, bezvýraznou cihlovou budovu ukrývající kulinářský klenot. Zastavila jsem u chodníku, portýr otevřel dveře a odvezl služební auto zaparkovat.

Hlavní sál restaurace byl slabě osvětlený, napravo přecházel v otevřenou kuchyni a nalevo ho zaplňovaly mahagonové stoly a velká moderní umělecká díla. Vonělo to tam nepopsatelně lahodně.

Yuki řekla: „Ženský vyšetřovací klub už zasedá.“

Sledovala jsem její prst a uviděla Cindy a Claire, jak sedí u stolu pro čtyři nedaleko točitého schodiště. Obě se usmívaly. Claire oblečená v tmavomodrých hedvábných šatech nikdy nevypadala spokojeněji. Yuki a já jsme si k nim přisedly a obsluha se vrhla do akce. Jak Yuki předpověděla, přišly jsme včas na kaviár podávaný s kouskem lososa ve škebli hřebenatky.

Bože, to byla dobrotá.

Dobíraly jsme si oslavenkyni, zatímco byl podáván další chod – pak vykřikla nějaká žena tak hlasitě, divže neodletěla střecha.

„Neeeeeee!“

Náš číšník upustil sklenici na vodu. Popadla jsem ho za rukáv a ukázala mu odznak.

„Co je tam nahoře?“

„Š-šatná personálu.“

Vyskočila jsem na nohy, až jsem překotila židli, a rozběhla se nahoru po točitém schodišti. Brala jsem schody po dvou, a když jsem byla v polovině, uslyšela jsem vykřiknout nějakého muže: „Ty bláznivá mrcho!“

Vytáhla jsem pistoli a s levou rukou na zábradlí jsem dosáhla posledního schodu.

Dvě

Jak řekl náš číšník, v prvním patře se nacházela šatna. Podlahu velké místnosti pokrýval koberec a byla zastavěná řadami skříněk a lavic v uličkách mezi nimi. Skřínky představovaly barikády a z místa, kde jsem stála, jsem mezi ně neviděla. I když jsem byla ozbrojená, bylo pekelně nebezpečné pohybovat se tam bez parťáka.

S nastraženýma ušima jsem procházela tím bludištěm. Nic jsem neslyšela a neviděla jsem žádný pohyb, když tu se v protějším rohu nalevo ode mě pohnul nějaký stín. Byla to žena ležící na boku zády ke zdi vzdálené šest metrů. Na stropě blikaly slabě svítící zářivky. Po pravé ruce jsem měla ovládání světel, tak jsem je rozsvítila naplno. Ve vteřině jsem byla u té ženy a identifikovala jsem se jí. Nezdálo se, že by to zaznamenala.

Já si však už ukládala do paměti detaily. Bylo jí ke třiceti, oči měla zčásti opuchlé a zčásti zavřené a sípěla, jako by nemohla křičet. Znovu jsem na ni promluvila a zeptala se jí na jméno, ale neodpověděla. Vtom jsem si všimla čerstvých modřin okolo jejího krku a obou zápěstí.

Někdo ji škrtil a tloukl, ale byla naživu.

Otočila jsem hlavu a rozhlédla se kolem. Kde byl ten zatracený útočník? Neviditelný.

Vytáhla jsem z kapsy saka vysílačku, spojila se s dispečinkem a vyštěkla požadavek na posily a záchranku. Pokud byl útočník stále v místnosti, slyšel mě a věděl, že jsou polodové na cestě.

Kde byl?

Znovu jsem přešla pohledem po místnosti z jiného úhlu.

Někde tam musel být východ vedoucí dolů do kuchyně, ale nemohla jsem opustit oběť, abych ho našla.

Zarískovala jsem, postavila se a zavolala: „Sanfranciská policie! Vyjděte s rukama nad hlavou.“

To se nestalo. Zdola opět doléhaly zvuky typické pro restauraci: cinkání porcelánu, smích hostů. Kde byl ten muž, který zaklel tak hlasitě, až přehlušil hudbu a hovor?

A pak jsem spatřila, jak se na opačném konci řady skříň-
něk něco pohnulo. Otevřená dvířka skříňky zpola zakrývala mužskou postavu. Byl to útočník nebo číšník převlékající se do pracovního – či snad jeden a tentýž?

I když jsem z něho viděla jen kousek, poznala jsem, že je to běloch okolo pětadvaceti, průměrné výšky a váhy, špinavě blond a polonahý. Podolek bílé košile mu visel do půli stehen, vpředu i vzadu. Spodní prádlo a kalhoty měl zmuchlané okolo kotníků.

Byl to on.

Naše pohledy se setkaly a on zpanikařil a začal poskakovat, potácet se a narážet do skříněk, jak se snažil natáhnout si kalhoty.

Křikla jsem: „Zůstaňte, kde jste. Ukažte mi ruce.“

Zastavil se, opřel se o skříňku a zvedl ruce dlaněmi ke mně. Nebyl ozbrojený. Oddechla jsem si a řekla: „Otočte se, zavřete ta dvířka a opřete se o ně rukama.“

„Jenom se obléknu, dobře?“

„Co jsem řekla?“

Podezřelý zabouchl dvířka a zaváhal. Pokusil se natáhnout si kalhoty a já poznala, že pomýšlí na útek. Asi jsem jasnovidec. Odstrčil se od řady skříněk, udělal krok směrem ode mě a okamžitě zakopl a praštil sebou o zem, až vyjekl bolestí. Byl tam, kde jsem ho chtěla mít. Zasunula jsem pistoli do pouzdra, klekla si vedle něho, dala mu ruce za záda a nasadila mu pouta.

„Hej,“ řekl s tváří přitisknutou k podlaze. „Poslouchejte mě. Ona to na mě nastražila. Chci vám povědět, co se stalo...“

„Máte právo nevyprávět. Máte právo na obhájce...“

„Jsem zatčený?“

„Ano, jste. Jak se jmenujete?“

„Tyler. Pracuju tady.“

„Tyler a jak dál?“

„Domluvil jsem.“

„Fajn. Tylera Neznámý, zatýkám vás za násilné napadení, další obvinění budou následovat.“

„Proboha, co má tohle znamenat?“ vyprskl. „Nastražila to na mě, sakra. Mluvím pravdu, jasný?“

Dočetla jsem mu jeho práva, aniž potvrdil, že jim rozuměl. Potřebovala jsem pomoc, abych ho odtamtud dostala, a oběť potřebovala péči lékařů.

Kde byly ty posily?

Tři

Věk oběti jsem odhadla na necelých třicet let. Po těle měla čerstvé pohmožděniny a tržné rány a na krku fialové modřiny.

Sklonila jsem se a pokusila se z ní dostat nějakou reakci.

„Jsem seržantka Boxerová, sanfranciská policie. Můžete mi povědět své jméno?“

Sténala a sípěla. Jestli mě slyšela, nebyla schopná odpovědět ani vzhlédnout. Vytáhla jsem z kapsy mobil a vytočila Claire, která stále seděla u stolu v přízemí.

Když to Claire zvedla, řekla jsem: „Tady nahoře je zraněná žena. Jo, nahlásila jsem to. Můžeš se na ni přijít podívat? A pověz vedoucímu, že do šatny nesmí nikdo kromě policie a lidí ze záchranky. Ano, Yuki nahoru může.“

Batůžek oběti byl zpola pohřbený v hromádce jejího oblečení. Rozepnula jsem ho a uviděla šminky, propisky a různé kancelářské potřeby. Chvilku jsem se v něm prohrabovala, abych našla peněženku a telefon, a pak jsem vysypala celý obsah na podlahu. Otevřela jsem peněženku, objevila řidičský průkaz a porovнала fotografii s jejím obličejem. Žena na podlaze se jmenovala Mary Elena Hayesová a bylo jí dvacet osm.

„Mary Eleno,“ řekla jsem. „Můžete mi povědět, co se stalo?“

Chraptěla, ale pochopila jsem, co říká.

„Znásilnil nás.“

Cože?

„Je tady další obět? Kde?“

Mary Elena se pokusila posadit.

„Ležte klidně,“ řekla jsem. „Pomoc je na cestě.“

„Jsem Loretta,“ vypravila ze sebe. „Jmenuju se Loretta.“
Převalila se na břicho a vzlykala do koberce.

Tyler se na mě díval z podlahy. Řekl: „Nechte mě promluvit.“

„Ticho!“ okřikla jsem ho. „Vaši výpověď si poslechneme na stanici.“

Claire a Yuki prošly dveřmi šatny a zamířily přímo k oběti. Claire promluvila první.

„Jsem doktorka Washburnová. Můžete mi ukázat, co vás bolí?“

Yuki popadla ručník z hromádky na nedaleké lavici a zakryla té mladé ženě tělo, zatímco jsem se Hayesové zeptala: „Odkud znáte toho muže?“

Konečně se na mě podívala. „Jenom jsem si chtěla zajít na z-z-záchod.“

„Tyler“ sice domluvil, ale pořád se snažil vylíčit svoji verzi. „Poslouchejte, seržantko. Pracuju tady. Uviděla mě a šla za mnou. *Chtěla* to. Chápete? Tohle byl její nápad.“

„Slyším sirény,“ ozvala se Yuki. „A Cindy jde nahoru.“

Povzdechla jsem si. Cindy je investigativní novinářka píšící do kriminální rubriky, a přestože ji mám moc ráda, je neodbytná a bylo mi jasné, že jakmile uvidí to místo činu, bude to pro ni téma na článek a pustí se do práce. Na rozhovor pro tisk nebyla vhodná chvíle.

Tyler promluvil: „Řekla mi, že se jmenuje Olivia a že jsem sexy.“

„Nic takového,“ zamumlala žena.

„Ale jo,“ trval na svém náš jediný podezřelý. „Říkala, že to chce tvrdě, rychle a hned. Jsem jenom člověk, seržantko. Prosila mě. A ještě něco –“

Na schodech zaduněly kroky a objevili se dva uniformovaní strážníci; Nardone a Einhorn, dobří poldové, které jsem znala už léta.

„A ještě něco,“ křikl Tyler, když ho ti dva zvedali na nohy. „Je *magor*. Nejdřív mi tvrdila, že se jmenuje Olivia. Teď je Loretta. Nebo snad Mary Elena? Lže.“

Nardone chytil podezřelého za ramena, zatímco Einhorn mu natáhl a zapnul kalhoty a pásek nechal volně viset.

Začala jsem otevírat dvířka odemčených skříněk. Bunda visící na háčku v jedné z nich vypadala, že by mohla patřit Tylerovi.

Ukázala jsem mu ji. „Je vaše?“

Odvrátil ode mě hlavu a Nardone ho pleskl po zátylku.

„Odpověz seržantce.“

„Jo, je moje,“ řekl.

V kapse bundy byla Tylerova peněženka. Z jeho průkazu totožnosti jsem se dozvěděla, že je to Tyler Richard Cates, 177 centimetrů, 73 kilo, zelené oči a bydliště v Gough Street. Řekla jsem Nardoneovi: „Vystavte mu na tohle potvrzení a vezměte ho na stanici. Obvinila jsem ho z násilného napadení.“

„Takže ho strčíme do cely.“

„Přesně tak.“

Když strážníci odešli s Catesem zadním vchodem, dorazila do šatny Cindy udýchaná po výstupu a zavolala na mě.

„Lindsay. Co se stalo?“

„No tak, Cindy. Víš, že ti to nemůžu říct.“

„Mimo záznam?“

„Cha.“

„Dobře, chápu. Mimochodem, přišla jsem ti říct, že číšník potřebuje sklidit z našeho stolu. Nese se dort. Se svíčkami. Jo, tady jsi, Claire. Ani jsme ti nezazpívaly ‚Hodně štěstí, zdraví‘.“

Claire řekla: „To nic, Cin. První pomoc.“

V šatně se objevil řidič záchranky se dvěma záchranáři, kteří došli k Mary Eleně Hayesové a zvedli ji na nosítka. Zatímco Claire předávala zdravotníkům svá zjištění, zamyslela jsem se nad tím, co mi Mary Elena Hayesová pověděla.

Znásilnil nás. Co tím myslela?

Cindy si povzdechla, když se místnost vyprázdnila a ona zůstala bez reportáže. Položila mi paži kolem pasu.

„Problémy si tě najdou všude, Linds.“

Objala jsem ji. „Od tebe to sedí.“

Cindy se usmála se sklopenýma očima a pak řekla: „Pořád to ještě můžeme dotáhnout do konce. Pojďme zabalit dárky, nechat si dát dort do krabice a zaplatit. A pak mi všechno povíš.“

„Reportérko,“ řekla jsem a stiskla ji. „Ty jsi nepolepšitelná.“

Přítomnost

PONDĚLÍ

1. kapitola

Daydreamer tvořilo aerodynamických třicet metrů sklolaminátu, teaku a chromu. Nikdy předtím jsem na takové jachtě neplula, ale ten den teď nastal. Cindyin agent a právník Bob Barnett ji odměnil tříhodinovou plavbou po zátoce za to, že se její právě vydaná kniha, kterou napsala spolu se zvráceným sériovým vrahem, dostala na první místo žebříčku bestsellerů podle *New York Times*.

Obklopily jsme Cindy na hlavní palubě a ona přečetla nahlas Barnettův vzkaz.

„Napsání knihy o Burkeovi bylo činem obdivuhodné odvahy a odhodlání, Cindy. Vyhrála jsi a tvoje kniha se stala novou klasikou žánru true crime. Slib mi, že dnes budeš odpočívat a bavit se. Zkus to, ano? S láskou, Bob.“

Cindy zavolala: „Díky, Bobe! Ať jsi kdekoliv.“

Sdílely jsme její vděčnost.

Lodní důstojník nás provedl salonkem a chodbami na zadní palubu, kde se podél zádě táhla čalouněná lavice a pod převislou střechou byla rozmístěna lehátka.

Když jachta vyplula, uvelebila se Cindy na lehátku uprostřed. Claire a Yuki se usadily napravo a nalevo od ní a já se natáhla na jednu z dlouhých bočních lavic naproti nim. Všechny jsme zářily. Byl to okamžik hodný zaznamenání.

Udělala jsem si selfie s mávajícími kamarádkami za sebou. Mobily kolovaly kvůli zachycení portrétů z toho nezapomenutelného dne a mořský vánek odvál starosti minulého týdne. Yuki pozvedla sklenici a řekla: „Na šťastné dny v životě.“

„Na ně, na ně.“

Claire natáhla ruku k Cindyinu lehátku a řekla: „Takže z nás brzo bude Klub vdaných žen.“

„Kdo ti to pověděl?“ zažertovala Cindy.

Claire se zasmála. „Ukaž ještě jednou tu oslepující zelenou tretku, co máš na prstě.“

Cindy teatrálně natáhla ruku a Claire vydechla: „No páni.“

Yuki řekla „Mně taky“ a Cindy ukázala prsten i jí.

„Koupil mi ho. Ani nechci vědět, kolik stál,“ řekla Cindy a já ji poprvé za dobu, co ji znám, viděla zakřiknutou.

„Vážně ti sluší, Cin,“ řekla jsem. Ten prsten jsem poprvé viděla už před lety. Když se mě tehdy Rich zeptal, co si o tom do čtverce broušeném smaragdu myslím, odpověděla jsem „Je dokonalý“! Následujícího dne požádal Cindy o ruku v katedrále Boží milosti. Řekla ano, ale později si to rozmyslela.

Richieho to zdrtilo, ale z lásky s ní zůstal.

Teď měla Cindy ten prsten na prstu znovu. Měla se vdávat. A brala si dokonalého muže.

2. kapitola

Claire se na lehátku opřela o ruku a požádala Cindy: „Tak nám to pověz ještě jednou, ale tentokrát přidej pár detailů. Čím šťastnatějších, tím lepších. Co Richie říkal?“

„No, tohle vám asi nepovím.“

Yuki řekla: „Ven s tím, Cindy. Je to mimo záznam.“

Všechny jsme se zasmály, včetně Cindy. Tolikrát jsme už před ní probíraly nějaký případ a ona si začala dělat poznámky, až jedna z nás nebo všechny vykřikly „Mimo záznam“!

„To není fér, Cindy,“ řekla jsem. „No tak. Mluvíme o tobě a Richiem už léta.“

„Dobře, dobře,“ řekla Cindy.

Pak to celé vysypala a my ji nepřerušovaly. Pověděla nám, že když tuhle v noci otevřela skříňku v ložnici, sklouzla z horní poličky hromádka zbraňových katalogů a uhodila ji do obličeje. Rich spal, ale probudil ho hluk, jak katalogy sbírala a házela do odpadkového koše.

„Pohádali jsme se o to, čí ta skříňka je – jeho – a já mu vmetla, že mě už unavuje bydlet s ním v té temné díře a pohrozila jsem, že se odstěhuju.“

Clair řekla: „Ale o to ve skutečnosti nešlo, že? Pohádali jste se o něco jiného, nemám pravdu?“

Cindy přikývla. „Zuřila jsem, balila si a přemýšlela, co to sakra dělám, když mě Rich posadil na postel, vzal mě za ruce a řekl: ‚Chci si tě vzít, Cindy.‘“ Odkašlala si a pokračovala.

„Řekl: ‚Jsi pro mě důležitější než cokoliv jiného, než místo ve skříňce, než čistá lednice, než tucet dětí.‘ Něco takového,“ řekla Cindy a rozhlédla se po nás. „A pak se zeptal: ‚Vezmeš si mě? Prosím?‘“

Sesypaly jsme se na ni, gratulovaly jí a skoro jí vykloubily prst, abychom si ten prsten prohlédly. Jedna z nás plakala. Myslím, že jsem to byla já.

Zhruba v tu chvíli přišel číšník a řekl, že se podává oběd. Chytily jsme se jedna druhé a odpotácely se po překvapivě neklidné palubě.

Claire řekla Cindy: „Mimochodem, Cin, takhle nějak vypadá plavba manželstvím.“

Když jsme vstoupily do salonku, ještě jsme se všechny smály. Uprostřed místnosti byl stůl prostřený pro osm a čtyři místa už byla obsazená.

Pár vteřin mi trvalo, než si moje oči zvykly na potměný interiér, a tou dobou už muži u stolu povstali. Usmívali se, protože nás naprosto zaskočili.

„Jak jste se sem dostali, aniž bychom vás viděly?“ zeptala jsem se Joea, svého milovaného manžela.

„Jsem agent FBI, nepamatuješ?“ opáčil.

Došli jsme ke svým mužům. Cindy objala Riche, svého nastávajícího. Claire dala velkou pusu Edmundovi. Joe mě objal a přitom mě chytil za zadek. Yukiin manžel a můj velící důstojník z oddělení vražd, poručík Jackson Brady, zvedl Yuki do vzduchu a pak připil nově zasnoubenému páru.

ÚTERÝ

3. kapitola

V sedm hodin následujícího rána seděla Yuki v malé konferenční místnosti v kancelářských prostorách okresního prokurátora v Budově spravedlnosti. Nazítří měl začít proces s Tylerem Catesem a ona vylepšovala už tak dokonalou zahajovací řeč.

Po pravé ruce měla hrnek černé kávy a v notebooku otevřenou objemnou Catesovu složku plnou svědeckých výpovědí, videí a svých vlastních poznámek.

Poznámka na první straně spisu byla klíčovým bodem její obžaloby proti Catesovi. „Ukaž, že Tyler věděl, že Mary Elena Hayesová trpí závažnou duševní poruchou známou jako disociativní porucha identity, a proto nemůže, ani nemohla, poskytnout informovaný souhlas se sexem.“

Yuki k tomuto bodu dala hvězdičku, protože byl pro její obžalobu zásadní. Hodlala tvrdit, že Cates o psychickém

stavu Hayesové věděl, a bylo jí jasné, že Catesův obhájce udělá všechno proto, aby toto tvrzení vyvrátil.

Yuki přiřadila důkazy o znásilnění pod jednotlivé body. Navzdory tomu, že si Mary Elena tu událost nepamatovala a nemohla ji popsat, existovalo množství lékařských důkazů, že ji Tyler Cates znásilnil: modřiny, tržné ranky ve vagíně, Catesovo sperma v jejím těle. Nesouhlasné výkřiky, které slyšeli svědkové dole v přízemí, přehlušily běžný hluk v restauraci. Catesovo přiznání Lindsay, že měl s Hayesovou sex na místě činu. A že ta žena, se kterou souložil, řekla, že se jmenuje Olivia, zatímco ta, která pověděla Lindsay, že byla znásilněna, se představila jako Loretta. *Ještě něco?* Cates ignoroval fakt, že jeho oběť uvádí více jmen a identit, a místo toho si gratuloval, jaký má šťastný den.

Yukiin asistent Nick Gaines otevřel dveře konferenční místnosti a posadil se vedle ní.

„Četl jsem ji. Líbí se mi,“ řekl o konceptu zahajovací řeči.

„Jenom líbí? Nejsi z ní u vytržení?“

Gaines s Yuki spolupracoval už při desítkách procesů. Vzhledem k jeho studijnímu prospěchu na právech na Harvardu mohl rychle vystoupat po žebříčku v jakékoliv prestižní firmě, ale to nebyl Gainesův styl. Byl chytrý, bystrý, měl instinkty bojového psa a nepředstíraný soucit s oběťmi násilných trestných činů.

Řekl: „K vytržení mi zbývá jen kousek, Yuki. Nepochybuju o tvých argumentech. Je to Mary Elena a spol. Nevím ale, jestli existuje obhajoba proti Olivii. Podle nahrávek je okouzující a sympatická. Jestli promluví Olivia, až bude Mary Elena na svědecké lavici, porota si ji zamiluje a ona poví, že byla do Catese blázen.“

„Schneider to zdůrazní při křížovém výsledku a my se budeme muset ke své svědkyni vrátit a zpochybnit ji.“ Yuki s povzdechem navázala na Gainesovu úvahu.

Ale mohla by se k ní vrátit, kdyby nebylo zbylí?

Gaines jí podal flešku s pohovory psychiatrů s Mary Elenou a řekl, že je připravený se s ní setkat.

Yuki se nad tím zamyslela a pak řekla: „Riskantní. Ale možná to stojí za pokus, než půjdeme před soud.“

Gaines řekl: „Pošli mi znova ty přepisy Catesových výsledků a video, ano?“

Yuki zatukala na klávesnici notebooku a Gaines vstal ze židle. „Hotovo,“ řekla.

Sbírala si notebook, kabelku a hrnek na kávu, aby se vrátila do své kanceláře, když do konferenční místnosti vstoupil Len Parisi. Yuki se zase posadila.

Sanfranciský okresní prokurátor Leonard Parisi byl známý jako Červený pes kvůli svým prošedivělým rezatým vlasům a houževnatosti. Když si sedal naproti Yuki a říkal „Jak to jde?“, zazvonil mu mobil. „Moment. Tohle musím vzít.“

Parisi si přiložil telefon k uchu a poskytl Yuki ještě chvílku na uspořádání myšlenek. Šéf by byl dost nedůtklivý, kdyby mu nedokázala stručně a jasně popsat konkrétní případ.

Červený pes zavrčel do telefonu: „Dobře. Zavolejte mi, až budete mít něco kloudného,“ a zavěsil.

„Promiňte, Yuki. Dnešek se zatím rýsuje jako velká hromadná bouračka na Route 101.“

4. kapitola

Yuki se podívala na hodinky. Bylo už čtvrt na devět.

Řekla: „Je to komplikované, Lene. Mary Elena trpí disociativní poruchou identity, dříve známou jako mnohočetná porucha osobnosti. Většinu času je jako my ostatní. Má práci, vzpomínky –“

Parisi řekl: „Vím, to jste mi už říkala. Několikrát.“

„Tentokrát vám to říkám, jako byste byl člen poroty. Abych viděla, jak to zapůsobí.“

„Už několik měsíců vám opakuju, Yuki, že je to slabý případ založený na nepřímých důkazech. Váš nejlepší svědek je Tyler Cates, a ten sám sebe neusvědčí. Takže jste vystavena na milost a nemilost neviditelným přátelům Mary Eleny.“

Parisi se vyjádřil jasně, ale ona stále chtěla jeho podporu. Nějakou skulinu. Nebo příběh o tom, jak se mu podařilo dovést ke zdárnému konci případ, který se nedal vyhrát. On pro ni však nic takového neměl. Vyjmenovával důvody, proč je případ Hayesové odsouzený k nezdaru. Yuki naslouchala a hleděla Červenému psovi do očí.

Když Parisimu došel dech, Yuki řekla: „Vyslechněte mě, Lene. Byla jsem s Mary Elenou hned poté, co byla znásilněna. Pachatel ji škrtil a bil a na vnitřní straně stehen měla modřiny ve tvaru otisků prstů. DNA v jejím těle se shodovala s Catesovou. Musíme ho usvědčit –“

Parisi jí skočil do řeči. „Když Cates udělal, co udělal, seděla za volantem Olivia.“

„Pravda.“

„A možná ho svedla.“

„To tvrdí *on*. Ale je toho víc. Kolik máme času?“

Yuki si tu situaci představila. Cates pověděl Lindsay, že se vyspal s Olivíí a jméno Loretta slyšel až po činu. Přesto se nedalo popřít, že ten sex byl vynucený, i když Cates bude tvrdit, že ho Catesová pobízela, aby byl hrubý.

Parisi přerušil její myšlenky. Řekl: „Mohla byste vyvolat tu osobnost, která byla obětí útoku? Lorettu?“

„Kéž by,“ odpověděla Yuki. „Takhle to u Mary Eleny nefunguje. Kdybych ji vystresovala – nebo kdyby na ni zatlačil Catesův obhájce a třeba by ji obvinil ze lži – tak by Mary Eleně mohlo přijít na pomoc jedno z jejích dalších já, jenže nevíme které. Na svědecké lavici by ji mohlo zastupovat víc než jedno.“

„Co přesně myslíte slovem ‚zastupovat‘?“

„Stát se její dominantní osobností.“

„Dobrá. Řekněme tedy, že by se objevily Loretta nebo Olivia, a Mary Elena by tam nebyla. Vědomě. Nebo by mohla vystoupit do popředí nějaká jiná její osobnost, kterou ještě neznáme?“

„Možné to je.“

„Tohle se mi nelíbí, Yuki.“

Yuki si pomyslela, že jí to říká už nejméně počtrnácté.

Parisi uhodil dlaní do konferenčního stolu a vstal.

„Jestli chcete zavést tenhle případ do slepé uličky, je to vaše věc. Jen do toho. Já mám porad.“

Yuki přikývla a Len Parisi odešel z místnosti. Byl skvělý žalobce. Dosud nikdy jí neřekl, že se zbláznila, když vzala nějaký případ, bez ohledu na to, jaké šance na výhru měla. Tohle však bylo zbrusu nové teritorium. Neznala ani jednoho prokurátora, který by se pustil do hry bez jediného trumfu, jako to teď udělala ona.

Na druhou stranu, snadný případ nikdy v životě neměla.

5. kapitola

Mary Elena seděla na židli pro návštěvy naproti Yukiinu stolu a vyprávěla svůj sen.

„Byla jsem u soudu,“ řekla. „Takového, jaké bývají ve filmech. Seděla jsem vedle vás a někdo se zeptal: ‚Dospěla porota k verdiktu?‘ A předseda poroty odpověděl: ‚Ano, Vaše Ctihodnosti.‘ Ten předseda vypadal jako Sean Penn a já se asi třikrát probudila.“

„Jak jste se v tom snu cítila?“ zeptala se Yuki.

„Asi jsem se bála,“ řekla. „Kdo by se nebál?“

Yuki přikývla. Mary Elena tvrdila, že je „v pohodě“, ale Yuki viděla v jejích očích strach.

„Bude to dobré, slečno Hayesová. Někde jsem četla, že Sean Penn zrovna natáčí v cizině.“

Mary Elena se usmála a poznamenala: „Moje babička mi říkala Mary Eleno.“

Yuki řekla: „Moje babička mi říkala *chiisana neko*. To znamená ‚kočičko‘, ale můžete mi říkat Yuki.“

Obě se zasmály a pak Yuki řekla: „Ráda bych vás seznámila s Nickem Gainesem. Pracuje se mnou jako můj asistent v našem případě proti panu Catesovi.“

„Víš všechno o...?“

„Rozhodně. A má na vás pár otázek.“

Yuki zvedla sluchátko pevné linky a zavolala Gainesovi. Vzal to, a než Yuki stačila zavěsit, stál v jejích otevřených dveřích. Přitáhl si druhou židli pro návštěvy tak, že s Yuki a Mary Elenou tvořili tři vrcholy trojúhelníka.

Usmál se a řekl: „Máme dobré argumenty, Mary Eleno, ale obhajoba nezhálela a bude se snažit vyhrát. Můžeme si promluvit o tom, z čeho bude podle nás obhajoba vycházet?“

„Jsem připravená. Myslím.“

„Nemáte se čeho bát. Tohle je běžný postup obžaloby chystající se na proces. Žádný problém, ano?“

„Fajn.“

Gaines řekl „Dobře“ a pokračoval. Yuki si pomyslela, že Mary Elena není tak docela v pohodě, ale nechala to být. Gaines byl chytrý, a i když ho Mary Elena neznala, nic jí od něho nehrozilo.

„Tak do toho,“ řekl Gaines.

Yuki si všimla netečného výrazu Mary Eleny a v hlavě jí zazněla Parisiho slova.

Je to slabý případ založený na nepřímých důkazech... Jestli chcete zavést tenhle případ do slepé uličky, je to vaše věc.

Yuki sledovala, jak se Gaines naklonil blíž k Mary Eleně, která pod intenzitou jeho výrazu odstrčila svou židli dozadu, až narazila opěradlem na zeď. Jestli měl Gaines pocit, že se od něho odtahuje, nedal to na sobě znát.

„Takže, Mary Eleno. Ed Schneider, Catesův obhájce, je jako pitbul.“

„To jsem slyšela,“ řekla Mary Elena úsečně.

„Porota bude chtít slyšet vaši verzi. Schneider vás možná předvolá a zasype otázkami. Proto bude mnohem lepší, když vás předvoláme my. Obhajoba vás stejně vyslechne, ale nebude to mít tak pod kontrolou.“

Takže, Cates tvrdí, že jste šla za ním do prvního patra. Požádala jste ho o drsný sex a poté, co vám ublížil, jste řekla, že vás znásilnil. Schneider se tím bude ohánět. Bude svého klienta citovat a řekne, že Cates potkal ženu jménem Olivia, která mu pověděla: ‚Chci, aby sis mě vzal tvrdě, rychle a hned.‘ Jinými slovy, obhajoba bude argumentovat tím, že ten sex byl váš nápad, ale že jste si to pak rozmyslela. A že vás zcela ovládala Olivia.“

„Nevěděla jsem, že má právě navrch,“ řekla Mary Elena. „Takhle ona nemluví. Jenom si pamatuju, že když jsem vešla do té místnosti a hledala dámské toalety, zeptal se mě ten muž, kdo jsem. Odpověděla jsem ‚Elena‘. Pak už si nic nepamatuju až do příjezdu policie.“

„Tohle je důležité, Mary Eleno. Pověděla mu některá z vašich identit, že trpíte mnohočetnou poruchou osobnosti?“

Mary Elena řekla: „Můžu vám povědět jenom to, co vím a co jsem řekla. Šla jsem do Xe Sogni na toaletu. Číšník řekl, že je nahoře, tak jsem vystoupala po tom točitém schodišti. Pak jsem se probrala nahá na podlaze a bolelo mě celé tělo.“

Gaines řekl: „Sdělila jste seržantce Boxerové, že se jmenujete Loretta. Pověděla jste jí ‚Znásilnil nás‘. Řekla jste, že jste šla na záchod a pak jste se probrala na podlaze, aniž byste si to znásilnění pamatovala. To je protimluv, nezdá se vám?“

„To tedy ne. Pamatuju si, jak jsem šla nahoru na dámy. Pamatuju si, jak jsem ležela na podlaze. Pamatuju si tu bolest. Ale nevzpomínám si, že bych mluvila se seržantkou Boxerovou.“

„Takže to byla jiná osobnost – Loretta –, koho Cates napadl? Kde byla identita zvaná Olivia? Pověděla jedna z nich Catesovi, že trpíte disociativní poruchou identity?“

„*Já nevím.* Chápete, že když se vynoří jedna z těch osobností, tak mě chrání? Nevím, co se dělo, když měly navrch Olivia nebo Loretta. Ta bolest však mluví jasně – někdo mě znásilnil a zbil. Vím, že se to stalo. *Chápete to?*“

6. kapitola

Atmosféra v místnosti byla po zoufalém protestu Mary Eleny stále napjatá. Yuki se snažila naznačit Nicku Gainesovi, aby ubral, ale on ji nevnímal. Upíral oči na Mary Elenu a dál na ni mluvil.

„Schneider se vás pokusí nachytat, Mary Eleno. Řekla jste ‚Znásilnil nás‘. Odpusťte mi, že to říkám, ale přestože vaše tělo neslo fyzické důkazy znásilnění, nepamatujete si z útoku vůbec nic, je to tak?“

Yuki byla stejně ochromená jako Mary Elena, která na Gainese zírala s otevřenými ústy. Přitiskla se zády k opěradlu své židle, přitáhla si nohy k hrudi, pevně je objala pažemi – a pak se na Gainese obořila.

„*Kdo jste?*“

K Yukiině šoku se její hlas změnil a zněla teď jako velmi mladá dívka.

„Mary Eleno?“ řekla Yuki.

Aniž se na Yuki podívala, zařvala Mary Elena na Gainese: „*Jsi zlýýý. Mamka a já tě nemáme rády.*“

Gaines zvedl ruku, aby do toho Yuki nezasahovala.

„Kdo jste vy?“ zeptal se Mary Eleny.

„Jsem Lily. Dobře víš, že jsem Lily. Takhle s mojí mámou nemluv.“

Yuki řekla: „Nicku, já to s Lily zvládnou.“

Gaines na Yuki vrhl pohled, jako by říkal *Mám to pod kontrolou*, ale Yuki pronesla jeho jméno ještě jednou, hlasitěji. Vstal, odešel z místnosti a zavřel za sebou dveře.

Yuki se obrátila zpět k té původně klidné osmadvacetileté ženě, která se teď choulila na židli a vzlykala jako vyděšené dítě.

„Lily, chci vám pomoci. Co pro vás můžu udělat?“

„Běžte pryč. Nechte mě na pokoji.“

„Dobře. Budu hned za dveřmi.“

Lily neodpověděla. Yuki nechtěla nechat Lily samotnou, ale sedět naproti ní a dívat se, jak se Mary Elena mění v někoho jiného, ji znervózňovalo. Potřebovala plán.

Yuki váhavě nechala Lily ve své kanceláři a zavřela dveře. Lekla se, když uviděla, že Gaines stojí jen pár kroků od ní.

Řekl: „Nebylo to hezké, ale víme toho o Mary Eleně mnohem víc, ne?“

„Jo. Jestli tohle předvede na svědecké lavici...“

„Vymkne se nám případ z rukou.“

7. kapitola

Yukiina matka kdysi řekla: „Yuki-eh, ty dokážeš sledovat tři proudy myšlenek současně.“

Nebyla daleko od pravdy. V té chvíli ty tři proudy tekly souběžně a vpředu se slévaly do jedné řeky. Yuki pověděla Gainesovi, že se k němu za chvíli vrátí, a vklouzla do